

- „Az Úr harcol értetek, ti pedig vesztleg legyetek.” (14) – cím.
- Életveszély, emberi erővel lehetetlen megmenekülni.
- Mégis megpróbálkozna az ember mindenfélével.
- Az „életveszélynek” ma is mindenki tudatában van valamilyen mértékben: tudja, hogy halandó, és „bele van építve”, hogy a halál után is lesz „valami”: ítélet, számonkérés. Tudja, hogy „nem tökéletes”, van miért bűnhődnie.
 - o Elképzei, hogy milyen feltételekkel lehet az ítéletben megmenekülni (jócselekedetek, szertartások, a dolgok jóvátétele a következő életben stb.).
 - o Menekül, elhiteti magával, hogy nincs Isten, nincs számonkérés.
 - o Csak azt nem követi, amit (akit!) Isten küldött, hogy megszabadítson.
- Ebben a szakaszban emberi cselekedet csak az, hogy Mózes felemeli a pálcáját, és a nép elindul.
- Minden mást az Úr tesz:
 - o Ő mondja meg Mózesnek, hogy mit tegyen. „Emeld fel a pálcádat, és válaszd ketté a tengert.” Mózes már érti az ilyen parancsokat: nem kérdezi, hogy „ki vagyok én...”. Isten parancsában az van benne, amit Ő akar cselekedni – akár felhasználja az én munkámat, akár nem. Ami számomra parancs, az, hogy higgyek benne, hogy csak azt kell tennem. Ne akarjak „nagy dolgot” tenni, ha Isten csak olyan „kicsit” kér, mint itt Mózesből. – A másik parancs az, hogy higgyem, hogy Ő megteszi, amit mond. Értsem meg Isten szavából, hogy mi az, amit nekem kell megtennem – és azt tegyem meg hittel. Pl. én mondom el a tanítást Jézusról, én teszek bizonyosságot, de az Úr adja a megtérést annak, aki hallgatja. „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést Isten adja.”
 - o 17–18.: az egyiptomiak tovább fogják üldözni Izráelt, de ezt is Isten teszi, hogy ezzel megdicsőítse Önmagát. Nem mondja el, hogyan. Mózesnek elmondja, hogy így lesz – hogy ne féljen.
 - o Az Úr biztosítja, hogy amíg nem szabad az út, ne közelíthessen az ellenség. Izráel is, Egyiptom is láthatta, hogy itt az Úr van jelen: az az Isten, akinek eddig is tapasztalhatták az erejét (a csapásokban). Az egyiptomiak mégsem adják fel, mert Ő „keményítette meg a szívüket”. Eddig is kemény volt; Isten döntött úgy, hogy őrajtuk így dicsőíti meg magát.
 - o Isten célja Önmaga megdicsőítése. Izráelen – és rajtunk – másképpen végzi ezt, úgy, hogy megszabadít annak ellenére, hogy mi sem érdemeljük meg, egyedül Jézus Krisztusért. Hála és istenfélelem illeti meg ezért (és nem a mi magunk által elképzelt „dicsőítés” és „szolgálatok” – a szolgálatokat is Ő készíti el, amelyeket nekünk szán).
- Mózes hosszabb ideje „ismerkedik” Istennel. Tanulja az engedelmisséget, a hitet. Itt már vizsgáljuk.
- A nép még csak most kezdi megismerni. Isten bemutatkozik, mint szabadító. Ezután ad próbákat – bíznak-e ugyanabban a Szabadítóban? Ahogy akkor egyetlen utat adott a szabadulásra, ma is csak egyetlen út van, Krisztus – de engedelmeskedni is csak egyféleképpen lehet. A szolgálatainkhoz is kérünk kell, hogy le tudjunk tenni minden saját ötletet, egyénieskedést, rögtönzést, és teljesen az Ő vezetése alatt legyünk.